Зашуміли темні лози
Козакові при дорозі.
По дорозі блудом ходить,
Вороного свого водить,
Золоту чашу носить,
Капітана слезно просить:

— Гей ти, пане капітане,
Ти, козацький отамане,
Дам ти меду, дам ти чашу,
Лиш пусти мня в землю нашу,
Лиш пусти до роду мого,
Дам коня ще вороного.

— Дурно, козак, дурно тужиш,
Бо не підеш — аж дослужиш;
А як будеш що казати,
То тя скажу прикувати
До коня до вороного,
Козаченька молодого.